

לפי שעה

שבוע הספר נפתח בימים אלה. הוויכוחים שנלווים אל החגיגות והשאלה על נחיצותו של השבוע הזה בעידן מבצעי הענק לאורך השנה כולה, מבטאים ויכוח עקרוני שפתרוננו רחוק. בכל אופן, במרכז הגליון עומדים הפעם שלושה ספרים של סופרים ישראלים, שראו אור לאחרונה: היינו העתיד מאת יעל נאמן, צ'לה וחזקאל מאת אלמוג בהר, וצחוק אברהם מאת יצחק בנימיני. השלושה חולקים סוג של מכנה משותף, בהצביעם על שינויים טקטוניים בחברה הישראלית: היסדקותו של "עתיד" קיבוצי שהיה הצעה חדשנית חילונית ונועזת, ואופציה מסורתית העומדת שוב על הפרק. שלושה מאמרים (מאת עמוס לויתן, יוחאי עתריה וגל אורן) עוסקים בספרו של בנימיני המציע פרשנות חדשה לספר בראשית, שיש לה השלכות על ציבור גדול. רונית חכם כותבת על ספרו של אלמוג בהר, הבוחן אפשרות להשיב את יכולת הדיבור באמצעות היזכרות בשפות "שנשתכחו או הושכחו". הדברים שנכתבו על הרומן היינו העתיד נוגעים בתובנות המעמיקות של יעל נאמן על הקיבוץ (עמוס לויתן) ובחיפוש אחר שפה פרטית מתוך הקולקטיב (אסתי אדיבי-שושן).

עוד בגליון: סיפורה העצוב-משעשע של דפנה ברשילון מנסה לחבר בין העולמות בדרך לאזכרה בקיבוץ עין גדי: בין ירושלים דה-ליטא לקיבוץ, בין "המקום הכי נמוך בעולם" לתל-אביב, בין ספרו של אבא קובנר למלכים ג'. חלקו השני של הפרק "ביתא האוהב הנכזב" מאת צ'סלב מילוש (תרגמה מפולנית מירי פז), עוסק בהפיכתו של תדיאוש בורובסקי לכתבן סטריאוטיפי מטעם השיטה. מילוש מנסה להבין מה הניע את הסופר המחונן להכחיד את האינטלקט שלו עצמו. עינת אלוני כותבת על תומס ברנהרד, שבחר כיוון שונה לחלוטין בכתיבתו החתרנית.

ששון סומך מגלה גישה אופטימית הרבה יותר לכתיבה ברשימתו "למה אני כותב", ומאמין בדיאלוג בין שפות (ערבית ועברית) ובין בני אדם. גם "קירות", שלושה שירים מאת סילאן דלאל, מציירים מהלך שבין קולקטיביות כפויה, לשימוש באחוזה לטובת הפרט. וזה מקום טוב לסיים בו. קריאה נעימה.

מיכאל בסר, עמית ישראלי גלעד

לכבוד אגודת סופרים ואמנים - עתון 77 - ת"ד 51208 ת"א 67137

אבקש מנוי לשנה (10 חוברות)

שם ושם משפחה
כתובת

טלפון / e mail/

מצורפת המחאה על-סך 280 ש"ח לשנה, כולל משלוח